

Zalaegerszeg, 1904. május 5. – Budapest, 1980. szeptember 16.

Kisparaszti családból származott. 1926-ban szerzett jogi doktorátust a pécsi Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetemen. 1927-ben bírói és ügyvédi vizsgát tett. 1928-ban ügyvédi irodát nyitott Zalaegerszegen. 1934-től tagja a Független Kisgazdapártnak, a párt Zala vármegyei pártügyésze. 1939-ben a sümegi választókerületben fellépett képviselőjelöltként, de ellenfeleivel szemben a szavazatoknak alig 8 százalékát sikerült megszereznie. Családjával 1940-ben Budapestre költözött, s itt folytatta ügyvédi tevékenységét. Rokoni alapon – sógora volt páter Kerkai Jenő – bekapcsolódott a KALOT-mozgalomba, s a szervezet ügyésze lett. 1942–1943-ban kint volt a keleti fronton mint hadbírósnak; átélte a 2. magyar hadsereg voronyezsi katasztrófáját. 1943-ban leszerelték, 1944 őszén, a nyilas puccs után újból behívták katonának, de sikerült megszöknie. 1945. június 24-én Zalaegerszeg követeként beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. november 4-től nemzetgyűlési képviselő. 1945. augusztus 20-tól 1947. szeptember 12-ig az FKGP főügyésze és az országos intézőbizottság tagja volt. A Nagy Ferenc miniszterelnök lemondása és távozása után hatalomra került baloldali pártvezetéssel egyre inkább szembekerült. 1947 nyarán részt vett a párt választási bizottságában, szeptember 12-én az FKGP főügyészének helyettesévé választották, a pártéletben alig vállalt feladatot. 1948. június 15-én kilépett a kisgazdapártból, majd 1948. július 6-án mandátumáról is lemondott. A politikától teljesen visszavonulva ügyvédi hivatásának élt. 1952-ben kisgazdapárti múltja miatt rövid időre kizárták az Ügyvédi Kamarából. 1956 után a zalaegerszegi 33. számú ügyvédi munkaközösség vezetője, onnan ment nyugdíjba 1964-ben.